

[Svend Haugaard.]

fordybe mig yderligere i spørgsmålet, men jeg kan da konstatere, at jeg var den eneste, der virkelig fik ministeren i vandet.

Diderichsen: Ministeren svarede ikke på spørgsmålet om muligheden af at nedsætte den kommission, som både hr. Svend Haugaard og jeg spurgte efter. Jeg vil gerne spørge, om ikke vi kan få ministerens mening om, om det ikke var en god idé.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg personlig er helt enig — men det har jeg allerede sagt ved første behandling i fjor; derfor syntes jeg ikke, jeg ville gentage det, og det samme gjaldt en række andre bemærkninger — i tanken om en sådan kommission, men jeg synes, det ville være urimeligt at give et tilsagn derom herfra, før vi har set, hvordan det går med udvalgsarbejdet. Det må dog være den rigtige placering af folketinget i denne sammenhæng, at vi hører, hvordan det går med dette udvalgsarbejde.

Så vil jeg blot sige til hr. Svend Haugaard, at det er jo rigtigt, at jeg også kom i vandet ved den pågældende lejlighed; det er også rigtigt, at hr. Svend Haugaard stod på hovedet for at få mig i vandet, og det lykkedes altså. Men hvis det ærede medlems parti i øvrigt gerne vil have os med i tingene, tror jeg hellere, man skal holde benene på jorden end stå på hovedet, som hr. Svend Haugaard gjorde det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget for undervisning og uddannelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af toldloven.

(Lovforslaget (nr. 12) findes i tillæg A. sp. 131, fremsættelsen i tidenden sp. 95).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks tiltrædelse af den under den 30. juni 1967 oprettede Genève-protokol (1967) til Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel, den under samme dato i Genève oprettede Overenskomst om grundlaget for forhandling om en international kornordning samt den ligeledes under denne dato i Genève oprettede Overenskomst om Anvendelsen af artikel VI i Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. II) findes i tillæg A. sp. 921, fremsættelsen i tidenden sp. 101).

Sagerne sattes til forhandling.

Jørgen Peder Hansen: Jeg vil gerne på mit partis vegne give tilslutning såvel til lovforslaget om ændringer i toldloven, som til det forslag til folketingsbeslutning, der foreligger fra udenrigsministeren.

Lad mig tage toldloven først. Toldlovsændringerne skyldes jo en række omstændigheder, for det første Kennedyrunden og dernæst ønsker fra forskellig erhvervsside om at få foretaget nogle ændringer i toldloven og endvidere rent tekniske ændringer, der er forårsaget af ændringer i Bruxelles-nomenklaturen.

Det var store ændringer, der blev aftalt ved Kennedyrundens afslutning i juni måned, og det er også dem, der præger toldlovsforslaget. Der er uhyre mange af ændringerne, der er udtryk for toldsænkninger. Jeg skal ikke komme nøjere ind på dem, men blot gøre en bemærkning i anledning af, at finansministeren i sin fremsættelse nævner, at der, nærmest på nordisk basis, er indgået en slags aftale om at imødekomme et særligt ønske fra Indien vedrørende håndvævede stoffer, og herom kan vi formentlig i udvalget forvente et ændringsforslag, hvis de forhandlinger, der er indledt, fører til en beslutning. Det er en prøveordning, og det er udtrykkelig understreget, at hvis den ikke virker tilfredsstillende, har vi mulighed for at opsiges ordningen. Alt i alt synes jeg, det er ud-

[Jørgen Peder Hansen.]

mærket at prøve via certifikater at imødekomme Indien på dette specielle punkt.

Jeg synes også, det er udmærket, at man nu slår toldankenævnet og værdiankenævnet sammen til ét navn og forsøger at opbygge det efter samme principper, hvorefter vi opbyggede det særlige navn i henhold til merværdiafgiftsloven. I øjeblikket er det 3 dommere, 3 særligt juridisk kyndige, der sidder i de nuværende nævn. Ifølge forslaget skal man også have erhvervslivet repræsenteret, og også det mener jeg er en god ordning.

Endvidere prøver man på at lempe sig efter udviklingen i det internationale samkvem såvel med hensyn til personer som til den øgede erhvervsudvikling, der finder sted. Det sker ved en enkelt ændring, der tager sigte på at lette udlændinges anvendelse af personmotorkøretøjer og lystfartøjer her i landet.

Endvidere betyder en eventuel vedtagelse af toldlovsforslaget, at vi anerkender en overenskomst, der er indgået med Forbundsrepublikken vedrørende „den lille grænsetrafik“.

Det er anført, hvad de foreslåede ændringer alt i alt betyder statsfinansielt. De ændringer, som erhvervslivet har anmodet om, drejer sig på årsbasis og med øjeblikkelig virkning om 800.000 kr., hvorimod Kennedyrundevirkningerne, om jeg så må sige, andrager 105 mill. kr., når virkningerne er fuldt udtømt i begyndelsen af 1972.

Om det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat af udenrigsministeren, har jeg i og for sig ikke så voldsomt mange bemærkninger at gøre. Jeg vil ved denne lejlighed understrege værdien af det nordiske samarbejde, der fandt sted i slutfasen af disse forhandlinger, hvor det for at komme igennem med vore ønsker over for fællesmarkedet viste sig nødvendigt ligesom at mobilisere de nordiske kræfter. Jeg har ofte sagt, at det i praktisk politik har skortet noget på nordisk samarbejde. Her fik vi imidlertid et klart bevis for værdien af virkelig at stå sammen i internationale forhandlinger. Dette, at vi kunne etablere et fælles forhandlingsorgan med én forhandlingsleder, viste sig at være et stærkt kort i forhandlingerne. Nu stod vi,

samlet, vel heller ikke helt sløjt i forhold til fællesmarkedet. Ser vi på fællesmarkedets eksport til Norden, viser det sig, at denne eksport andrager 25 milliarder kr.; det er 2 milliarder kr. mere, end det eksporterer til De Forenede Stater; det siger noget om de interesser, som fællesmarkedet har i det samlede nordiske område. Enkeltvis ville vi have stået svagere.

Vi opnåede ikke at få udtømt målsætningen i Kennedyrunden. Kennedyrunden forudsatte 50 pct.s toldreduktion; det nåede vi ikke, kun omkring 30-35 pct. Der kunne være anledning til at gøre bemærkninger på enkelte punkter vedrørende industrien, men alt taget i betragtning var det en tilfredsstillende løsning, vi kom igennem med, og dette synspunkt har industrien også selv i sit eget tidsskrift givet udtryk for.

Tilsvarende resultater opnåede man jo ikke inden for landbrugssektoren. Vi forsøgte at komme igennem med en særlig kvægaftale. Hvad det egentlig bliver til, og hvordan den vil komme til virke, hvor meget værdi der er i den, er vel tvivlsomt i øjeblikket. Vi stillede i udsigt, at vi kunne regulere lidt på biltolden; dette tilbud har man foreløbig trukket tilbage, indtil vi får en endelig bedømmelse af denne særlige aftale.

U-landsproblemerne nævner vi jo også undertiden i denne forbindelse, fordi det jo også var en af målsætningerne i Kennedyrunden, at de særlige interesser, der foreligger for u-landene, skulle tages i betragtning. Det, man nåede frem til, har næppe været fuldt tilfredsstillende, set fra u-landenes egne synspunkter. Fra nordisk side lavede man en særlig liste for at få et overblik over, hvorledes vor stilling er i forhold til de særlige krav, der foreligger fra u-landenes side. Alt taget i betragtning må jeg også på dette punkt sige, at vi både hidtil har gennemført og nu her igen gennemfører ordninger, som betyder en imødekommelse af de særlige interesser, der foreligger for u-landene.

Kennedyrunden markerer den hidtil største internationale aftale, som er indgået; den vedrører en verdenshandel på ca. 300 milliarder kr., og den er meget, meget omfattende. Jeg hilser med tilfredshed, at vi er nået så langt, at vi nu har kunnet få sluttet en overenskomst, og jeg opfordrer

[Jørgen Peder Hansen.]

til, at vi får en hurtig behandling af den her i folketinget.

Jens Peter Jensen: Venstre kan tilsige en saglig og hurtig udvalgsbehandling af de to forslag på dagsordenen, som her behandles under ét. Enkeltheder vedrørende disse vigtige områder egner sig jo bedre for en udvalgsbehandling end til en større debat her, hvad der allerede er givet et vist udtryk for under debattens hidtidige forløb.

Jeg skal kun komme med et enkelt hjertesuk, og det er dette, at vel betyder Kennedyrundens resultat fremskridt set ud fra et liberalt synspunkt, men den helt store succes blev det ikke, og der er noget ejendommeligt, noget paradoksalt i, at det erhverv, som vi traditionelt betragter som det mest liberale, nemlig landbruget, hver eneste gang man foretager liberalisering i internationale forhandlinger, bliver ladet tilbage. Det må jeg stærkt beklage.

Og så er der jo sagt mange smukke ord om det nordiske samarbejde i forbindelse med forhandlingerne under Kennedyrunden. Det havde jo også en fin start, dette samarbejde, og det løb jo også godt et langt stykke tid, gav også visse resultater, men da vi nåede til det afgørende punkt, hvor Danmarks interesse vedrørende kød-eksporten skulle tilgodeses, så var der ikke det sammenhold, der skulle være.

Med disse hjertesuk skal jeg altså tilsige en saglig og hurtig udvalgsbehandling.

Jørgen Jensen: Det forekommer mig, at det er en glædelig begivenhed, at folketinget nu skal til at ratificere denne Genèveprotokol, der indeholder resultaterne af Kennedyrunden. Den startede jo for 6 år siden, og i begyndelsen gik det småt; senere hen var man under et tidspres, og efter de første skuffelser synes jeg man fik et ganske godt resultat ud af det.

Det er helt klart, at Danmark er dybt interesseret i forhandlinger af denne art. Det har vi altid været, og vi har altid efter krigen deltaget meget aktivt i internationale forhandlinger, der gik ud på at lette samhandelen mellem landene og i øvrigt de økonomiske forbindelser som helhed, eftersom eksporten jo er en akse eller i hvert

fald et meget væsentligt led i hele vor økonomi.

Jeg synes også, Kennedyrunden havde det vigtige og betydningsfulde over sig, at for første gang så at sige inden for GATTs historie skulle man forhandle både industrivarer og landbrugsvarer. Jeg indrømmer blankt, at resultaterne for landbrugets vedkommende alligevel blev beskedne, men der var da en god vilje fra starten af i så henseende.

Disse forhandlinger har været vigtige for eksporten som helhed, men det er da også helt åbenbart, at de har været vigtige med henblik på at nedsætte den forskelsbehandling eller diskrimination, som foreligger inden for det europæiske område. Jeg vil gerne her understrege, at vi da ikke kan mene, at Kennedyrundens resultater, hæderligt gode, ganske gode, kan udelukke, at vi stadig væk bør stræbe mod at få denne deling, denne markedsplittelse, i Europa ophævet.

Navnlig for industrieksporten er resultaterne ved Kennedyrunden pæne og gode, det kan jeg sige med mit kendskab til dette erhverv; der har ingen kritik været vedrørende resultaterne. Men som sagt er det mindre godt for landbruget. Skuffelsen dér er vel navnlig den svigtende mulighed for at lette kvægeeksporten til fællesmarkedet; til gengæld har vi fået en efter mit skøn betydningsfuld indrømmelse på det amerikanske marked, hvor vi har fået bundet toldsatsen for daseskinke, og når man tænker på den protektionistiske og nationalistiske indstilling, der er ved igen at dukke op i Amerika, så kan dette betyde en god ting for dansk eksport på dette område til USA.

Endelig er det vel værd at nævne, at der også er kommet en særlig ordning eller fastholdelse af en ordning vedrørende Havartiosten på fællesmarkedets område.

De indrømmelser, vi til gengæld har måttet give, og som jo i væsentlig grad giver sig udslag i forslaget til ændring af toldloven, er, synes jeg, i sammenligning med de ydre resultater, de gode resultater for eksporten, temmelig beskedne, og det glæder mig. Der er i erhvervene nogenlunde enighed om, at vi har gjort en ganske god handel. Vi har jo traditionelt altid haft et

[Jørgen Jensen.]

lavt toldniveau her i landet, og det reduceres nu med godt 25 pct. Og så får vi nogle yderligere bindinger af vore toldsatser, men jeg tror, hverken det ene eller det andet vil berøre væsentlige produktionsinteresser på en dårlig måde.

Modsat den foregående ordfører vil jeg mene, at det nordiske samarbejde, som har været etableret, har været af stor værdi til gennemførelse af disse resultater. Jeg tror, at forholdet er dette, at da de nordiske lande under disse forhandlinger kunne stå sammen, opnåede man i fællesskab bedre, større resultater, end vi havde kunnet opnå hver for sig, og dette glæder mig da både ud fra en dansk og ud fra en nordisk synsvinkel. Det viser, at med styrke følger indfyldelse.

Det er rigtigt, som det allerede er blevet nævnt, at u-landsproblemerne også har været med inde i billedet i en positiv ånd. På nordisk initiativ har man her gennemført en række indrømmelser for tropiske produkter, som en del u-lande har været interesseret i, og disse koncessioner træder jo hurtigt i kraft. Vi mister et vist toldprovenu i denne anledning, men jeg kan ikke se, at erhvervsinteresser skades derved.

Desforuden finder man altså nogle bemærkninger fra ministerens side om, at de nordiske lande vil lave et arrangement på prøve med Indien vedrørende håndvævede flerfarvede bomuldsstoffer. Her går jeg ud fra, at det almindelige princip, som GATT er opbygget på, nemlig mestbegunstigelsesprincippet, også gælder på dette område. Så må vi altså se i øjnene, at det ikke alene er Indien, der kan få en sådan certifikatordning, men formentlig også andre u-lande, der er interesserede deri. Jeg vil gerne her understrege, at det er et for dansk industri ømtåligt område, vi her befinder os på. Og derfor finder jeg, det er rimeligt, at vi prøver os frem, og at vi til enhver tid kan vurdere udviklingen. Jeg tror, at det også på dette område kan være gavnligt at holde nær kontakt med de andre nordiske lande og tage skridt, der er samstemte, inden for dette område. I denne forbindelse kan jeg sige, at der måske også på andre, jeg siger udtrykkelig begrænsede områder med en beskeden om sætning kunne være anledning til at over-

veje lignende arrangementer. Jeg skal ikke uddybe dette, men jeg er villig til at drøfte det i udvalget.

De aftalte toldnedsættelser skal jo træde i kraft successivt. Jeg mener, det er rigtigt, som foreslået i toldlovsforslaget, at de første skridt først skal tages næste sommer, 1968, hvor vi så tager $\frac{2}{5}$ af differencen mellem det, det er nu, og det, det skal ned på. Sådan gør de andre nordiske lande og de fleste europæiske lande, og i så henseende er det fornuftigt, at vi holder takten med disse vigtige handelspartnere.

Hele dette kompleks og ikke mindst toldlovsforslaget indeholder jo et antal af enkeltheder, som må overvejes nærmere i udvalget, hvor også de interesserede erhverv kan fremføre deres synspunkter.

Jeg noterer i øvrigt, at vi også skal tage stilling bl. a. til den internationale hvedeoverenskomst, det særlige fødevariehjælpeprogram, som kan komme til at koste Danmark, så vidt jeg ser, 12 mill. kr. om året i en 3 års periode, den nye antidumpingkode, som ikke vil berøre den danske lovgivning, men højst antagelig hjælpe den danske eksport ude omkring samt den specielle aftale om den lille grænsetrafik.

Og endelig foreslås en ændring vedrørende de to nævn, der hidtil har været nedsat i henhold til toldloven. Det er min opfattelse, at det nok er fornuftigt at slå disse to nævn sammen, og jeg ser med glæde, at erhvervene også skal være repræsenteret i dette nye nævn.

Til slut skal jeg med glæde komplimentere såvel udenrigsministeren, navnlig ham, som finansministeren og ministeriernes embedsmænd for det meget udførlige bilagsmateriale, som findes i bemærkningerne til de to forslag. Her er meget godt stof at hente, reel viden, vigtige oplysninger for dem, der interesserer sig for udenrigsøkonomiske spørgsmål.

Det vil forstås, at mit parti med velvilje, ja, med glæde vil deltage i udvalgsarbejdet og medvirke til forslagernes gennemførelse.

Krog Hansen: Som finansministeren gør opmærksom på i den skriftlige fremsættelse til lovforslaget om ændring af toldloven, er det væsentligste at tilpasse toldloven til de aftaler, der er opnået på basis af Kennedy-

[Krog Hansen.]

runden. Jeg skal derfor indskrænke mig til at knytte nogle enkelte kommentarer til dette lovforslag.

Lovforslagets § 1, nr. 2, skulle give mulighed for, at der her opbygges et nævn af samme struktur som det, vi kender i forbindelse med merværdiafgiften, og det må vel siges at være en opgave i sig selv, at man får nævn — såfremt disse nævn skal beskæftige sig med de samme opgaver — af omtrent samme struktur. Jeg tror, det vil bidrage til mindre administrationsomkostninger og være med til at skabe mindre forvirring i befolkningen.

Lovforslagets § 1, nr. 3, skulle efter min formening også have chance for at være medvirkende til mindre administrationsbesvær, samtidig med at det er et forslag, der af mange vil blive hilst med glæde. De lempelser, der her er tale om, drejer sig om personer med midlertidigt arbejde i Danmark, men med fast bopæl i udlandet, som tager en bil med her til landet for at kunne bruge den i det hverv, de har, så længe de opholder sig her. Jeg tror, de besværligheder, der har været lagt i vejen på det område for disse personer, har været en lille smule uforståelige, og den økonomiske gevinst for samfundet som sådant har ikke stået mål med de udgifter, der har været forbundet med denne administration.

Efter disse bemærkninger til det lovforslag, som er fremsat af finansministeren, skal jeg gå over til forslaget til folketingsbeslutning, som er fremsat af udenrigsministeren, og det er jo betydelig mere interessant. Må jeg slå fast med det samme, for at der ikke senere skal opstå misforståelser, at mit parti ser med megen sympati på disse forhandlinger og resultaterne af dem, ikke mindst fordi disse resultater viser, at der på trods af blokannelser, markedsdannelser, sammenslutninger osv. er mulighed for at tale sig til rette, men også fordi forhandlingerne beviser to ting, som socialistisk folkeparti lægger megen vægt på. For det første, at uanset hvor store og stærke disse blokke er, og uanset hvor mange man laver, kan disse blokke ikke isolere sig som lukkede samfund, men må have kontakt med omverdenen, og så er spørgsmålet, hvor stor værdi de har ud over det rent politiske og militære. Den

anden ting, der er blevet bevist her på det sidste, er, at der kan opnås resultater til fordel for de små lande, hvis de optræder i fællesskab over for de såkaldte supermagter, og det er vel af en ikke ringe betydning, set i et fællesnordisk perspektiv.

Selv om mit parti altså, som det fremgår, er positivt indstillet og vil medvirke til en hurtig behandling, kan jeg ikke lade være med at komme med nogle bitre bemærkninger. Et af de argumenter, der kraftigst har været fremført til undersøttelse af Kennedyrundens betydning, er jo, at resultaterne ville være til meget stor gavn for de såkaldte u-lande. Men det er vel ikke ukendt for nogen i dette ting, at der blandt disse lande ikke har været udtrykt den helt store tilfredshed med disse toldsænkninger, som jo skulle komme bl. a. disse lande til gode. Det kan skyldes, at det ikke netop er de vareområder, som u-landene helst havde set nedsat, der har fået disse nedsættelser, men det kan også skyldes, at den økonomiske gevinst, som de lavere toldsatser muliggør, ikke er kommet i de rigtige lommer, men i stedet er blevet en yderligere gevinst for de store monopoler, som behersker store områder i disse u-lande. Jeg vil bede ministeren, og jeg vil bede udvalget om at være opmærksom på disse ting, når vi skal drøfte sagen.

Må jeg til slut pege på en anden ting, som jeg vil henstille: at ministeren er opmærksom på, og som vi også må drøfte i udvalget. Det er en helt urimelig behandling efter min formening, vores landbrug får fra vesttysk side. Fra den ene dag til den anden bryder man indgåede aftaler — lad mig bare nævne, at ifølge gældende aftaler skulle Vesttyskland aftage 275.000 stk. kvæg fra Danmark i 1966; vi kom kun op på 150.000 stk., og i år regner vi med, at tallet falder yderligere, nemlig til omkring 100.000. Mener man virkelig i dette ting, at vi kan blive ved med at stille vores landbrug over for disse vilkår? Mener man, at vi kan forlange af vores landbrug, at det bliver konkurrencedygtigt på disse vilkår, når det ingen mulighed har for overhovedet at vurdere, på hvilke produktionsgrene det skal satse for at kunne svare til de afsætningsmuligheder, det forventer? Mit parti er jo ved visse lejligheder blevet beskyldt for at være landbrugsfjendsk; det

[Krog Hansen.]

skal jeg ikke komme ind på her, men jeg synes, det er en oplagt uretfærdighed, der her foregår. Det er jo sådan, at hvis landbruget ikke kan køre rentabelt, så kommer resten af samfundet til at betale det, og jeg mener, det er en ting, vi kommer til at drøfte i udvalget. Jeg erkender, at det er et ømtåligt område, og hvad der kan gøres, skal jeg ikke her komme ind på — om man kunne lave en særtold eller en kamp-told — men jeg tror ikke, vi kan blive ved med at lade tingene gå, som de går nu; det vil betyde, at landbruget kommer ud i større og større kriser.

Med disse bemærkninger skal også jeg love en velvillig behandling i udvalget, såfremt vi prøver at finde en løsning på nogle af disse ting.

Niels Helveg Petersen: Hvad først angår toldlovsforslaget, så kan jeg på mit partis vegne give principiel tilslutning til den nedtrapning af toldsatserne, som Danmark under Kennedyrunden har givet et foreløbigt tilsagn om. Den foreslåede nedtrapning skal begynde den 1. juli 1967, hvor satserne nedsættes med $\frac{2}{5}$; derefter nedsættes de hver den 1. januar i 3 år med $\frac{1}{5}$. Indrømmelserne betyder efter det oplyste et provenutab på 105 mill. kr., når nedtrapningen er gennemført fuldt ud, mens det ved indrømmelsen fra 1. juli 1968 vil andrage 31 mill. kr.

I finansministerens fremsættelse er der en interessant nyskabelse. Jeg forstår meget vel, at det kan være et ønske hos regeringen at være venlig med toldindrømmelser — det er nok klog politik — men jeg synes jo nok finansministeren i sin fremsættelse går lovlig vidt, når han vil give nedsættelser på den måde, at han først vil nedsætte med $\frac{1}{5}$ og derefter i 3 år i træk med $\frac{2}{5}$. Efter almindelig hovedregning, som jo er højeste mode her i tinget, skulle dette give en samlet indrømmelse på $\frac{7}{5}$, og det kan vel kun forstås på den måde, at vi skulle til at give eksportpræmier til lande, der

var så elskværdige at eksportere til os. Jeg skal være elskværdig og gå uden om det og gå ud fra, at der er tale om en lapsus.

Jeg finder, der er grund til at være tilfreds med, at der under de afsluttende forhandlinger blev givet u-landene visse indrømmelser, for så vidt angår tropiske produkter, og jeg kan give tilslutning til, at disse indrømmelser fuldt ud sættes i værk allerede ved den første nedtrapning. Prøvearrangementet med de håndvævede, flerfarvede bomuldsstoffer synes jeg er et interessant eksperiment. Jeg noterede med interesse, at den konservative ordfører, hr. Jørgen Jensen, var inde på, at der muligvis kunne findes lignende arrangementer på andre områder. Det var en af de ting, som det kunne være værdifuldt at prøve i udvalget.

Der er andre ændringer af anden karakter, herunder sammenslutningen af toldankenævnen og værdiankenævnen, ændringer vedrørende udlændinges anvendelse af køretøjer her i landet og en overenskomst vedrørende den lille grænsehandel, som vi får lejlighed til at se på i udvalget.

Hvad endelig angår forslaget til folketingsbeslutning, så betyder selve dette princip, som Kennedyrunden har været udtryk for, noget meget værdifuldt for Danmark. For det første er Danmark som et lavtarifland interesseret i nedsættelse af toldsatser i andre lande; for det andet giver i den øjeblikkelige situation toldsænkninger af denne karakter hjælp til at overvinde de vanskeligheder, som skyldes markedsdelingen. Det kan være overordentlig vanskeligt at vurdere, om de indrømmelser, vi har fået, nu også svarer til de indrømmelser, vi har givet.

Hvad industrivarerne angår, forekommer det mig — som det også tidligere er blevet sagt — at dansk industri har gjort en god handel. Over for EEC opnår vi, at $\frac{2}{3}$ af vor eksport får en nedsættelse af toldsatser på 50 pct.; den resterende tredjedel, eller næsten $\frac{1}{3}$, får 25 pct. Over for USA vil 90 pct. af vor eksport få nedsættelse med

[Niels Hølvæg Petersen.]

50 pct., over for Japan 85 pct. af vor eksport nedsættelse med 50 pct. Det giver håb om, at der med dette er givet et godt grundlag for vor industrieksport i fremtiden.

Derimod er der nok ikke så meget at være tilfreds med, hvad landbrugseksporten angår. Jeg tror, det vil være forkert at rette bebrejdelser mod regeringen i denne anledning. Landbrugseksportsproblemer er ømtålige, ikke blot i dette land, men i alle andre lande, og hvor ømtålige de er, viser sig jo ikke mindst ved det forhandlingsforløb, som vi var ude for under Kennedyrunden. Den skuffelse over forhandlingsforløbet, som skinner igennem regeringens fremsættelse, svarer vist helt til den dybe skuffelse, som det vakte i politiske kredse i øvrigt, at fællesmarkedet ikke kunne vedstå de aftaler, der én gang var truffet. Det var ingen pyntelig fremgangsmåde, og jeg finder det på den baggrund helt rimeligt, at vi trak vort tilbud om en nedsættelse af biltolden over for fællesmarkedet tilbage og fastholder den nuværende biltold. For andre landbrugsvarers vedkommende: ost, dåseskinker og for et enkelt fiskeriprodukt, sildene, er der også visse indrømmelser, men næppe af større betydning.

Den største opmuntring under Kennedyrunden har været det nordiske sammenhold, og jeg deler ikke den opfattelse, som kom til udtryk fra hr. Jens Peter Jensen, at det nordiske sammenhold bristede eller ikke betød noget, dengang da forhandlingerne om kvægsporten brød sammen. For det første var det jo en forhandling, som Danmark selv havde ført, men for det andet tror jeg, det ville være forkert at bebrejde det nordiske sammenhold dette sammenbrud, som skyldtes andre forhold.

Det viste sig altså under forhandlingerne, at de nordiske lande tilsammen er så betydelig en køber, at vi virkelig kunne skaffe os ørenlyd, og vi må være opmærksom på de muligheder, som dette giver os i fremtidige forhandlinger af denne karakter og måske også i forhold til de store økonomiske magtblokke.

Hvad indrømmelserne til u-landene angår, så er det nok en skuffelse, at indrømmelserne ikke blev større; der var stillet forhåbninger til, at der under Kennedyrunden

kunne gives u-landene meget betydelige indrømmelser. Det skete altså ikke, men det betyder jo på den anden side også, at vi ikke er færdige med at arbejde med u-landenes eksportproblemer, og jeg vil da opfordre regeringen til til stadighed at være opmærksom på mulighederne for at nå mere på internationale konferencer og ved internationale aftaler til fremme af u-landenes eksport.

Poul Antonsen: Jeg har indledningsvis en lille bemærkning, specielt til finansministeren: jeg vil gerne have lov til at understrege, at jeg taler på liberalt centrums folketingsgruppes vegne; jeg håber ikke, at jeg behøver senere at gentage denne lille bemærkning.

Må jeg derefter sige specielt om det fremsatte toldlovsforslag, at dér har jeg nogle ganske få bemærkninger til de enkelte paragraffer, men derudover er toldlovsforslaget jo en konsekvens af forslaget til folketingsbeslutning om tiltrædelse af Kennedyrundens resultater, og derfor skal jeg komme ind på flere ting i forbindelse med bemærkninger til dette sidste.

Må jeg først sige med hensyn til den tilpasning, der er foreslået for Danmarks vedkommende fra det nuværende toldniveau til de fremtidige satser, som vi skal gennemføre senest 1972, at denne tilpasning jo foregår i samme takt som for de fleste andre vesteuropæiske landes vedkommende, og det er, så vidt man kan se, fuldt ud rimeligt også at gøre det på den måde her i landet.

Må jeg derefter sige om forslaget til ændring af § 4 i toldloven, at også jeg kan give tilslutning til, at der finder denne lille ændring sted. Det er som nævnt i fremsættelsen et nævn, der nu opbygges på samme måde som det nævn, der blev nedsat vedrørende momsloven. Jeg har dog lagt mærke til en nuance, og den vil jeg gerne have lov til at orientere ministeren om at jeg har lagt mærke til. Det er nemlig dette, at mens man ved momsnævnet fra regeringens side selv udpegede de medlemmer, der skulle sidde i nævnet, er man her vendt tilbage til en praksis, som i mange år var almindelig: at man opfordrede erhvervene til selv at udpege medlemmer. Der var i nogle år en hel række af tilfælde, hvor momsnævnet

[Poul Antonsen.]

altså kun var et af dem, hvor det var skiftende ministre, der udpegede de personer, der skulle repræsentere de enkelte erhverv; nu da vi har haft en diskussion om erhvervsvenlighed og erhvervsfjendtlighed, vil jeg da gerne have lov at sige, selv om der ikke er en øre kontant i det, der foreslås her, at det måske skal betragtes som et tegn fra ministerens side på lidt mere erhvervsvenlighed.

Må jeg i øvrigt sige om nævnets opgaver, at de jo ikke er helt uden problemer, de opgaver, dette nævn skal beskæftige sig med. Danmark har jo for en halv snes år siden tiltrådt to konventioner: én om varers klassificering i henhold til toldtariffer og én med hensyn til ansættelse af varers toldværdi. Vi har herved bundet os til i konkrete tilfælde at rette os efter afgørelser, truffet enten af nomenklaturkomiteen eller værdikomiteen i dette toldsamarbejdsråd i Bruxelles, og nødvendige beslutninger, truffet i det overordnede toldsamarbejdsråd. Der kan opstå konflikter mellem nationale afgørelser først i dette nævn og senere ved danske domstole og så de afgørelser, der træffes i toldsamarbejdsrådet. Så vidt jeg er orienteret, har der ikke været den slags konfliktsituationer på noget tidligere tidspunkt her i landet, men vistnok i andre lande. Der kan man altså tænke sig, at dette danske nævn vurderer en bestemt vare, som det er vanskeligt at tarifere, og man putter den så hen i den ene position. Et år efter kommer der en afgørelse i toldsamarbejdsrådet i Bruxelles, som putter den hen i den anden position, som der kunne være tale om. Det kan skabe en konflikt, men der er nok ingen grund til at gøre det til noget større problem, og det må i givet fald kunne ændres ved mindre ændringer i tariffen.

Må jeg derefter om forslaget til folketingsbeslutning vedrørende Kennedyrunden sige, at det er jo den foreløbige krone på resultaterne af GATT-samarbejdet, som nu har stået på i omkring 20 år. Vi har haft en lang række større toldkonferencer under GATTs auspici og dér gennemført en lang række toldsænkninger, således at verdens toldmure er blevet betydelig reduceret i denne periode, og det sidste og meget store skridt har været Kennedyrunden. Forud

for den gik jo Dillonrunden, hvor der blev opnået noget mindre resultater, men stadig væk i den rigtige retning, og tendensen har været helt rigtig, ikke mindst da vi jo selv er et lavtarifland.

I disse forhandlinger er det jo et spørgsmål om at give og at få, og i den diskussion, der har været om den nordiske fællesoptræden, kan man jo godt diskutere, af hvor stor værdi denne fællesoptræden har været, men man kan da sige, at hvis vi ikke havde haft nordisk fællesoptræden, var resultatet formentlig blevet noget mindre med henblik på de indrømmelser, vi havde opnået, men så havde vi haft tilsvarende større muligheder for at tilbagetrække danske indrømmelser. Da vi som sagt er et lavtarifland, er jeg overbevist om, at det var rigtigt, at vi fik disse lidt større indrømmelser i kraft af den nordiske fællesoptræden, selv om vi så også selv gav lidt mere. Jeg har også bemærket, at en ting, som jeg har indtryk af at man fra dansk side arbejdede for at få indrømmelser for i Kennedyrunden, det tilgodehavende, vi havde fra dengang fællesmarkedslandene lavede deres fælles tarif, hvor vi førte særlige forhandlinger med dem med henblik på at få indrømmelser i stedet for de toldforhøjelser, som visse af fællesmarkedslandene gennemførte, at dette tilgodehavende fik vi heller ikke noget for denne gang, men jeg forstår, at tilgodehavendet er midlertidigt suspenderet; det vil sige, at vi på et senere tidspunkt kan tage det op og specielt gøre fællesmarkedslandene opmærksom på, at her har vi et tilgodehavende, her har vi en mulighed for at få indrømmelser. Det er jo ikke et tilgodehavende af ubetydelig værdi. Vi husker, at tinget i 1961 gennemførte den såkaldte kamptoldlov, hvor man med udgangspunkt i disse tilgodehavender gennemførte toldlovsforhøjelser bl. a. på biler, men også på en lang række andre varer, der fortrinsvis fremstilles i fællesmarkedet, og at der dengang var tale om toldforhøjelser for varer af en importværdi på omkring 500-600 mill. kr. Denne kamptoldlov blev jo straks suspenderet, det var kun de hidtidige toldsatser, der blev anvendt, men den var et led i vore forhandlinger med fællesmarkedet i den periode. Det tilgodehavende må vi stadig have, og det må vel være helt naturligt, at tilgodehavendet, hvis værdi op-

[Poul Antonsen.]

rindelig var af en størrelsesorden af godt en halv milliard kr. om året, er blevet forøget med tiden — priserne stiger jo stadig, og yderligere har vi jo ikke fået noget i den periode, hvor fællesmarkedets toldforhøjelser har været gældende, de toldforhøjelser, som var brud på vores oprindelige koncessioner fra fællesmarkedslandene.

I forbindelse med at de forskellige lande har reduceret deres toldsatsler som led i GATT-forhandlingerne, har vi jo desværre set en tendens til, at man mange steder har lagt større vægt på at benytte andre midler til at begrænse handelen; at når tolden på en bestemt vare blev sat væsentligt ned, så lavede man en eller anden ordning på et andet område, som i virkeligheden medførte, at der var en betydelig beskyttelse. Det har derfor været naturligt og rigtigt, at man i Kennedyrunden også har inddraget disse ikke-tarifære handelsændringer, og at man her har opnået visse resultater. De væsentligste er vel, at der er kommet denne antidumpingkode, som næppe betyder nogen ændring i den praksis, der har været gennemført herhjemme i kraft af toldlovens § 3, men formentlig vil betyde en noget mildere antidumpinglovgivning i USA og Canada, hvilket vi naturligvis kan glæde os til.

Det andet punkt er dette, at man fra amerikansk side har stillet i udsigt, at man vil ophæve det såkaldte ASP-system, der anvendes ved visse varers værdiansættelse i USA. Jeg er opmærksom på, at man nu afventer, hvad der sker i den amerikanske kongres, om man virkelig gennemfører ophævelsen af det, og at vi fra dansk side i § 1, stk. 3, har taget det forbehold, at visse danske toldsænkninger for kemikalieprodukter først skal træde i kraft i det øjeblik, USA også har gennemført en forbedring af ASP. I den forbindelse er det jo meget interessant at følge udviklingen i USA, og jeg synes, at der i de forløbne måneder har været en del pressemeddelelser fra USA, der viser, at det ikke går så nemt endda derovre, at de protektionistiske kræfter stikker hovedet noget frem, og det må jo da gælde både på dette område og med hele resultatet af Kennedyrunden i øvrigt, at forudsætningen for, at andre lande foretager deres nedsættelser,

er, at f. eks. også USA opfylder sine forpligtelser. Jeg er ikke i tvivl om, at fællesmarkedet er meget opmærksom på dette forhold og ikke vil foretage sig noget, hvis USA ikke gennemfører resultaterne, og det må jo være lige så naturligt, at hvis de store lande skulle falde fra — det er heldigvis ikke noget, der er alvorlige tegn på — må vi ikke stå i den situation, at vi allerede har ofret det, som vi har handlet med og fremtidig kan handle med.

Resultaterne for landbruget er jo ret beskedne, og vi kan næppe i overskuelig tid ad denne vej vente nogen virkelig løsning af dansk landbrugs problem.

Med hensyn til u-landene er det fra forskellig side blevet beklaget, at resultaterne ikke er blevet større, end tilfældet er, og det kan man selvfølgelig også, men må så tilføje, at bestræbelserne på at forbedre u-landenes forhold også på samhandelens område jo nu med desto større energi søges gennemført i UNCTAD, og det er dér, vi først og fremmest skal vente os resultaterne fra.

Må jeg slutte af med at sige, at udviklingen inden for GATT generelt har været rigtig og gunstig; den har til stadighed forbedret vore muligheder for at eksportere, og den har forbedret verdenshandelens muligheder. Man møder derfor ikke sjældent det spørgsmål i diskussioner og debatter her i landet, ikke mindst om markedsproblemer, om det egentlig er nødvendigt at gå videre med hensyn til vores deltagelse i de europæiske markedsdannelse. Når vi nu har opnået så udmærkede resultater inden for GATT, siger man, og hvis man kan se frem til en yderligere udvikling på dette område, sådan at tolden efterhånden helt forsvinder eller i hvert fald bliver uden større betydning, vil det så være nødvendigt, at Danmark går ind i f. eks. det europæiske fællesmarked, hvor der følger forskellige politiske bindinger med, hvis hensigten med at gå ind først og fremmest er at opnå erhvervsøkonomiske fordele, når disse fordele alligevel i betydeligt omfang kan opnås gennem GATT-samarbejde? Påstanden: at det ikke skulle være nødvendigt, som jeg ikke selv støtter, lider i hvert fald under den væsentlige mangel, at man ikke inden for GATT opnår væsentlige resultater for landbruget. Men jeg vil

[Poul Antonsen.]

opfordre udenrigsministeren til at deltage i denne debat og være med til at understrege nødvendigheden af for hele vor samfundsøkonomi, at vi også går videre i bestræbelserne for et bredt europæisk samarbejde, uanset at vi her inden for GATT har opnået ret pæne resultater og der måske er udsigt til, at disse resultater efterhånden kan blive endnu bedre.

Poul Dam: I forlængelse af det, min ven hr. Krog Hansen og andre ordførere har sagt om u-landene, skal jeg komme med nogle ganske korte bemærkninger.

Sagen er jo den, at både ved dette forslag og ved det forslag, vi gennemførte i december sidste år, er der tale om rent diminutive forbedringer for udviklingslandene. Det drejer sig om varegrupper, der spiller en meget lille rolle omfangsmæssigt. I den lovgivning, vi har her, er der jo tale om ting, som så at sige ikke importeres til Danmark i øjeblikket. Man er altså ikke kommet frem i retning af at hjælpe udviklingslandene ad denne vej, og spørgsmålet er for mig så, hvad man da kan gøre. Jeg vil dér gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om man kunne tænke sig at få lavet en ordning med udviklingslandene, der f. eks. svarede til den, Australien har indført, en præferenceaftale med et stort antal u-lande, som medfører, at disse lande får ganske særlige fordele på det australske marked. Det drejer sig om varer, som ikke produceres i Australien, men hvor u-landene altså kan få disse varer solgt under bedre vilkår end andre lande. Jeg tror, det er den vej, vi skal frem, også fordi det jo ikke i fremtiden skal være landbrugsvarer, der skal være u-landenes vigtigste eksportartikler, men i meget høj grad industrivarer, industrivarer, hvor de kan benytte deres egne råprodukter. Den idé, man nu har med Indien, forekommer mig at være et skridt på den rigtige vej, og der må kunne gøres meget på adskillige områder, hvis man ønsker at bruge denne vej.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, vedrørende det, der er sagt om forslaget til ændring af selve toldloven, har jeg ikke mange bemærkninger. Jeg takker for den velvillige indstilling over for lovforslagets behandling

i et udvalg, som man har givet udtryk for fra alle ordførernes side.

Jeg vil dog lige bemærke til det af hr. Jørgen Jensen anførte om, at vi med hensyn til certifikatorrdningerne, hvis der bliver tale om en udvidelse, skal prøve os frem og holde nær kontakt med de andre nordiske lande, at det er jeg ganske enig i, og det er også allerede kommet til udtryk i den fremsættelse, der foreligger fra min side til dette lovforslag.

Så har jeg kun en enkelt bemærkning til hr. Niels Helveg Petersen, som mente, at der forelå en lapsus ved angivelsen af de $\frac{2}{5}$. Det gør der ikke. Det er en ren og skær trykfejl. Jeg tror, jeg må henvise hr. Niels Helveg Petersen til at tale med sætternissen om dette forhold.

Udenrigsministeren (Hans Tabor): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for velvillig modtagelse af forslaget til folketingsbeslutning.

De forskellige indlæg giver for så vidt ikke anledning til mange bemærkninger fra min side. Som det fremgår både af bemærkningerne og fremsættelsen, er regeringen helt enig i beklagelsen, som er kommet til udtryk fra så godt som alle sider over de ringe resultater, der under Kennedyrunden er opnået på landbrugsområdet. Det er selvfølgelig en ringe trøst for et eksportland, at vi selv ikke har ydet indrømmelser på landbrugsiden. Det afgørende er efter min opfattelse, at vi burde have fået skudt hul i landbrugsprotektionismen, som det også var viljen fra mange sider, da Kennedyrunden startede, og derfor er vi skuffet i dag, fordi vore ihærdige bestræbelser netop på dette område ikke lykkedes.

I anledning af hr. Jens Peter Jensens bemærkninger om det nordiske samarbejde vil jeg gerne sige, at vi ikke blev svigtet af de øvrige nordiske lande på landbrugsområdet. Som hr. Niels Helveg Petersen bemærkede, førte vi fra dansk side selv de sektordrøftelser, som fandt sted forud for den endelige runde, og ved den endelige runde underskrev de øvrige nordiske lande først slutakten, da man fra dansk side havde givet grønt lys.

Vi skal være opmærksom fra regeringens side på de forhold, som hr. Krog Hansen og hr. Niels Helveg Petersen fremhævede

[Udenrigsministeren.]

vedrørende u-landene, og også tage op det spørgsmål, som blev fremhævet af hr. Poul Dam om præferenceaftalen i forbindelse med Australien.

Hr. Poul Antonsen gjorde et par bemærkninger om Danmarks tilgodehavende over for EEC under GATTs art. XXIV, 6. Ud over det, der er fremført i bemærkningerne til folketingsbeslutningen, vil jeg kunne bekræfte, at der er tale om en suspension, og at dette tilgodehavende, vi har i forholdet til de seks, selvsagt vil blive benyttet som et handelspolitisk våben om nødvendigt, men at jeg personlig tror, at dette tilgodehavende navnlig hensigtsmæssigt vil kunne benyttes som et af flere danske forhandlingskort i påkommende tilfælde.

Endelig gjorde hr. Poul Antonsen sig nogle refleksioner over, hvorvidt endnu mere gennemgribende toldnedsættelser i GATT kunne være et muligt alternativ til de europæiske integrationsbestrebelselser, og han bad mig om, at jeg ville gå ind i denne debat om markedsspørgsmålet, og jeg kan forsikre ham, at jeg ikke skal sige, at det er min kollegas område. Jeg tror, det må anses for lidet sandsynligt, at der i en overskuelig årrække vil kunne opnås tilslutning blandt GATTs medlemslande til forhandlinger af et sådant omfang, som vi har haft det under Kennedyrunden. Kennedyrunden har ført til meget betydelige toldindrømmelser for de fleste industrivarer, men som det har været fremhævet under debatten her, er der en række vigtige vareområder, hvor der ikke under forhandlingerne er opnået væsentlige toldindrømmelser. Dette gælder selvfølgelig først og fremmest — og det er beklageligt — de såkaldte hovedlandbrugsvarer bortset fra korn, men det gælder også for nogle vigtige industrivarer som jern, stål, tekstilvarer og aluminium. Den protektionistiske indstilling på de her nævnte vareområder må formentlig forventes at fortsætte også i de kommende år, og jeg tror i hvert fald ikke, det vil være realistisk at regne med et tåbrud for landbrugsvarernes vedkommende. Fra dansk side må vi selvfølgelig sympatisere med tanken om fjernelsen af alle skranker for verdenshandelen gennem omfattende GATT-aftaler, men jeg tror, at det må erkendes, at sådanne bestrebelselser næppe vil få den fornødne tilslutning blandt GATTs

medlemslande. I denne situation synes Danmark alene at kunne opnå tilfredsstillende eksportvilkår gennem en bred europæisk markedsordning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget og forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om adgang til gengivelser af udsendelser i Danmarks radio [af Hastrup m. fl.].

Valgt blev: *Niels Matthiasen, Albertsen, Normann Andersen, Per Hækkerup, Waldemar Laurson, Ejner Nielsen, Bertel Pedersen, Ib Thyregod, Erik Eriksen, Evan Jensen, Conrad Kofoed, Hastrup, Hanne Budtz, Lembourn, Gert Petersen, Morten Lange og Niels Helveg Petersen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om kunstig sædoverføring på husdyr.

Valgt blev: *Poul Dalsager, Bladt, Kampmann, A. W. Larsen, Herløv Larsen, Chr. Rasmussen, Teichert, Raunkjær, A. Chr. Andersen, Søren Jensen, Johan Philipsen, Niels Ravn, Burgdorf, Chr. R. Christensen, Bjørn Larsen, Thomas Christensen og Erik Hansen.*

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Kampmann har meddelt mig, at han ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

[Formanden.]

„Agter ministeren at tage initiativet til nedsættelsen af en hurtigtarbejdende kommission med det formål at undersøge finansieringsproblemerne inden for erhvervslivet og udviklingstendenserne inden for kredit- og kapitalmarkedet, herunder spørgsmålet om behovet for oprettelse af en offentlig kreditinstitution som supplement til de bestående udlånsinstitutioner?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid efter spørgetiden onsdag den 18. oktober.

I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker skriftlig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten,

forslag til lov om ændring af lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m. v.,

forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds,

forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat,

forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.,

forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. og

forslag til lov om tillæg til lov om indenlandsk skillement.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg skal tillade mig for det høje ting skriftligt at fremsætte følgende lovforslag: *forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten, forslag til lov om ændring af lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m. v., forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds, forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat, forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. og forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.*

Forslaget om ændring af ligningsloven indeholder en genfremsættelse af det forslag om at afskaffe skattefradraget, som

jeg fremsatte den 19. maj 1967, og som ikke nåede at blive færdigbehandlet i forrige folketingssamling. Jeg kan herom stort set henholde mig til mine bemærkninger ved fremsættelsen den 19. maj 1967. Jeg skal dog henlede opmærksomheden på, at der er indsat et par nye bestemmelser i overgangsreglerne om det såkaldte reguleringsfradrag.

Hvis reguleringsfradraget er større end den skattepligtige indkomst for skatteåret 1968-69, skal det overskydende beløb ifølge en ny bestemmelse i lovforslagets § 3, stk. 4, kunne fradrages ved indkomstopgørelsen for skatteåret 1969-70. Baggrunden for denne bestemmelse er, at skattebetalingerne i 1967 i visse tilfælde kan være så store, at den skattepligtige ikke får den tilsigtede fordel af reguleringsfradraget ved skatteberegningen for skatteåret 1968-69; det vil især dreje sig om tilfælde, hvor den skattepligtige i 1967 efterbetaler et større skattebeløb vedrørende tidligere skatteår. Efter forslaget får den skattepligtige altså adgang til at overføre et udnyttet fradragbeløb til det følgende år, så han alt i alt får den fulde tilsigtede fordel af fradraget.

I lovforslagets § 3, stk. 6, er indsat særlige overgangsregler vedrørende skattepligtige, der for skatteåret 1968-69 ansættes efter de særlige regler om tilflyttere fra udlandet. Der er redegjort nærmere herfor i lovforslagets bemærkninger, som jeg tillader mig at henvise til.

Efter lovforslagets § 1, nr. 2, ændres ligningslovens § 7, litra a, således at der ikke mere skal være fuldstændig skattefrihed for visse hædersgaver fra offentlige midler, legater m. v. Det er tanken, at der for fremtiden skal svares særlig indkomstskat af den slags hædersgaver. Jeg skal begrunde dette nærmere, når jeg om lidt kommer til forslaget om ændring af loven om særlig indkomstskat.

Lovforslagets § 1, nr. 3, går ud på at tilvejebringe lovhjemmel for, at der ikke skal svares indkomstskat af beboerindskud samt indekstillaer hertil inden for det almennyttige boligbyggeri. Det har vist sig, at sådanne udbetalinger i visse tilfælde omfattes af beskatningsreglerne i ligningslovens § 16 B, skønt noget sådant næppe var til sigtet, da reglerne om disse beboerindskud